

[H. C. Hansen.]

herfor. Man synes helt at glemme, at det jo er de nuværende regeringspartier, der har gennemtvunget en sådan lempelse af byggestrøktionerne, at byggevirksomheden er blevet meget stor. Men mon iøvrigt ikke virkningerne heraf overdrives stærkt? Lige så betydningsfuldt må det dog være at fremhæve, at en ligevægt mellem efterspørgsel og udbud på dette område ikke, hvis beskæftigelsen skal opretholdes, vil medføre en nedsat samlet byggevirksomhed, men kun at presset på materialer og lønninger ophører. Hvis man ikke ønsker en mindre byggevirksomhed eller arbejdsløshed indenfor dette store erhverv, kan man altså vanskeligt uden direkte indgreb begrænse valutaforbruget på dette område, jeg siger: uden direkte indgreb; noget tilsvarende gælder sikkert for andre investeringer. Jeg er ikke så ganske sikker på, at man blot ved at hæve renten kan udelukke de mindre påkrævede investeringer. Bankernes kreditstramning bliver let til en kreditrationering udelukkende til gavn for gamle kunder, og hvad kan det nytte, at vi opretholder byggeriet, hvis kommunerne ikke kan låne de tilstrækkelige midler til kloakering og andre nødvendige foretagender i forbindelse med nybyggeriet.

Den højtærede finansminister talte ikke meget om inflationen, men nøjedes med i slutningen af sin tale at gøre opmærksom på, at selvom vi løste vort betalingsbalanceproblem — her synes jeg, at der i den højtærede finansministers tale lå en optimisme, som jeg og mit parti forholder os skeptisk overfor —, vil inflationen efterhånden komme mere i forgrunden. Den højtærede minister beklagede, at det i denne rigsdagssamling ikke havde været muligt at nå til enighed om en almindelig omfattende og samtidig indtægtsbegrænsning for alle vigtige samfundsgrupper, hvorved inflationen alene kan bremses, og udtalte, at det er regeringens overbevisning, at det danske samfund ikke i det lange løb slipper for at tage dette problem op til alvorlig overvejelse.

I denne forbindelse må jeg nok have lov til at bemærke, at jeg også har set finansministerens udtalelser på bankmødet i Nyborg om en omsætningsafgift. Det forekom mig rimeligt, at „Social-Demokraten“ gav sin leder herom overskriften: „Hvad er meningen?“ Regeringen sagde nej til vort forslag om en omsætningsafgift, og vi lavede forlig på den radikale tanke om en bunden opsparing. Har regeringen skiftet opfattelse siden da? Eller er det bare noget, finansmi-

nisteren siger for egen regning? Har den højtærede statsminister en mening herom?

Forresten forekommer det mig, at finansministeren søger på een gang at blæse og have mel i munden. Ministeren anlægger en efter omstændighederne ret optimistisk bedømmelse af den kommende udvikling og begrunder i stort omfang denne bedømmelse med de gennemførte forslag, hvorefter der både er sikret et betydeligt overskud på statsbudgettet for det kommende år og en væsentlig opsugning igennem den bundne opsparing, og samtidig beklager han sig over, at vi ikke er nået videre. Jeg og mit parti mener, at vore forslag havde været mere effektive, men regeringen sagde jo nej til dem.

Må jeg iøvrigt i denne sammenhæng sige et par ord om liberaliseringen.

Det har på baggrund af de alvorlige udsigter for valutaudviklingen i de kommende måneder — og de er jo meget alvorligt optrukket i den økonomiske årsoversigt — og på baggrund af de ikke mindre alvorlige udsigter for 1952 samt de aftaler om direkte importbegrænsninger, vi traf før påske, forbløffet os, at regeringen stadigvæk vil udvide liberaliseringen. Det må erkendes, at de områder, man har valgt, og som vi i går har drøftet i vareforsyningsudvalget, set ud fra øjeblikket kan synes at være beskedne. Men hvor beskedne vil de være om nogle få måneder? Og hvad sund mening er der i at frigive yderligere dele af vor import på et tidspunkt, da forholdene arter sig så ugunstigt for vort land, som vi alle kender til, og som regeringen så klart siger det i sin økonomiske årsoversigt. I denne økonomiske oversigt taler man på side 102 om en forventelig nedgang i den intereuropæiske handel som følge af den tiltagende vareknaphed. Det siges her:

„Denne“ — altså vareknapheden — vil antagelig tillige føre til en afbrydelse af bestræbelserne for den intra-europæiske handels liberalisering, som i sin hidtidige form vanskeligt kan forenes med de nationale og internationale fordelingsordninger for knappe varer, der er gennemført eller under forberedelse.“

Samtidig med at man i regeringens eget officielle aktstykke siger dette — og der var såmænd flere andre afsnit herfra, som også i denne forbindelse burde citeres; jeg har under vore forhandlinger i vareforsyningsudvalget peget på sådanne forskellige uddrag —, møder handelsministeren alligevel frem i vareforsyningsudvalget med sine forslag. Jeg og mit parti forstår simpelt-